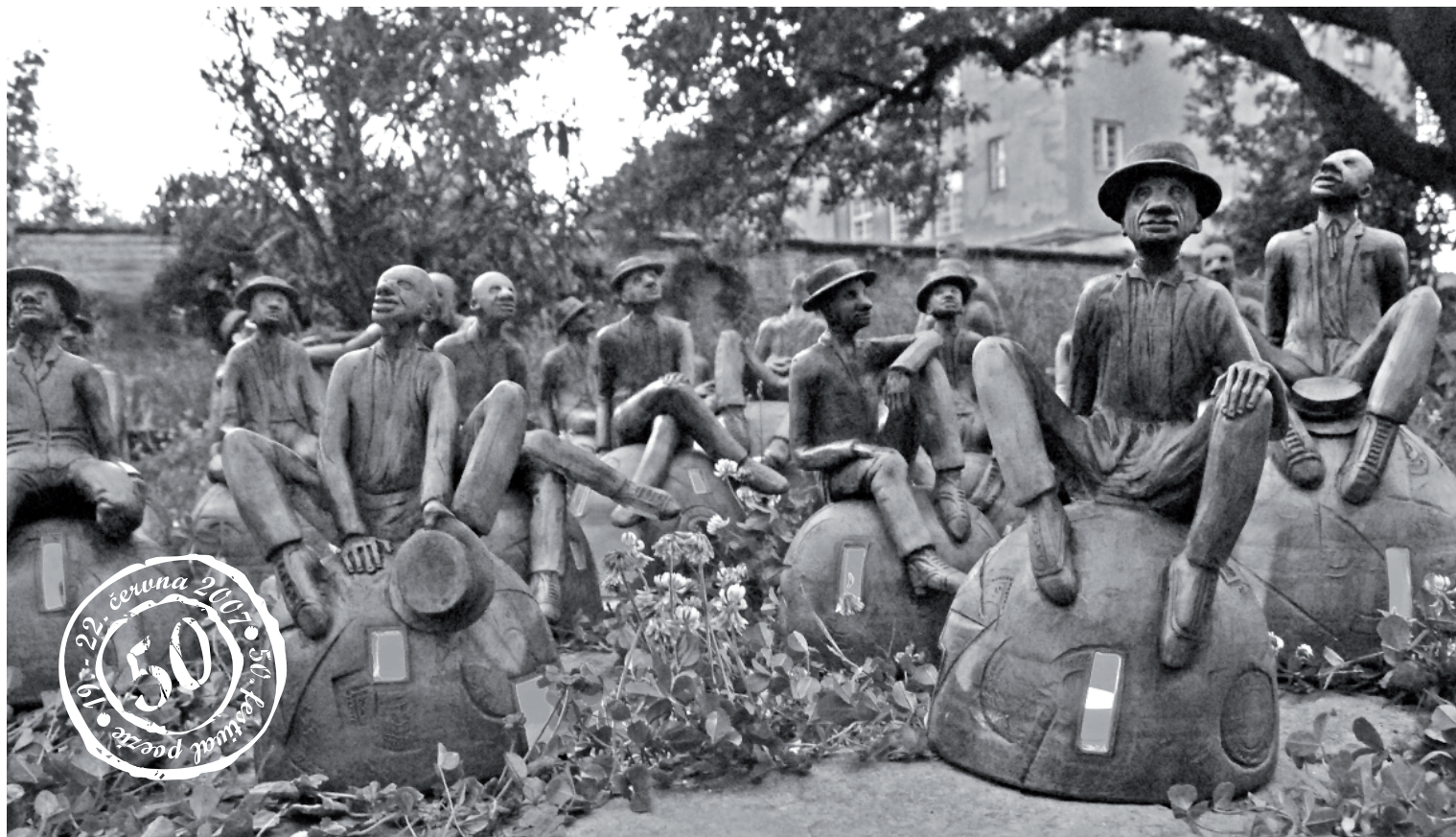

BÁSNÍKU, PROJDI! 1

ZPRAVODAJ 50. ROČNÍKU WOLKROVA PROSTĚJOVA, ÚTERÝ 19. ČERVNA 2007

PROGRAM

11:00 | městský park | *Studenti Wolkrova Prostějovu* |

Happening studentů prostějovských škol (Gymnázia

J.Wolkera, Reálného gymnázia, SPŠ oděvní, SPŠ zdravotní a ZUŠ V.Ambrose)

17:00 | městský park (v případě nepříznivého počasí DUHA) |

ZAHÁJENÍ 50. ROČNÍKU WOLKROVA PROSTĚJOVA || KONCERT

SKUPINY „VE3VNOCI“ z Prahy | Adam RUT, Jiří KONVALINKA, Matěj KŘÍSTEK

19:30 | jeviště MD | **STUDIO DIVADLA DAGMAR a pedagogické**

školy, Karlovy Vary | KDYBY BYLO NEBE - na motivy

F.Fenelonové

PO SKONČENÍ PŘEDSTAVENÍ: LAMPIONOVÝ PRŮVOD A HUDEBNÍ

SKUPINA ROMANTICA

PROSTĚJOV SE OTEVÍRÁ VSTŘÍC NOVÝM SETKÁNÍM!

Vážení přátelé, začíná 50. Wolkrův Prostějov! Jedna z nejstarších přehlídek sólové recitace a amatérského divadla u nás. Fungující po půl století a k údivu mnohých existující i tolik let po revoluci. Jednou za rok se tu sjíždějí recitátoři a divadla poezie, kteří prošli strastiplnou cestou postupových přehlídek, aby v přátelském duchu poměřili své síly. V duchu opravdu napjaté bojovné atmosféry, v jiných případech se záměrem nechat zaznít text a něco společně sdílet. Začíná festival, který má atmosféru, a je jen na vás, jakým směrem ji budete tvarovat.

Letošní ročník je jubilejní – což vám bude o hlavu otloukáno na každém rohu – a je také plný nenápadných proměn: především bych chtěl upozornit na to, že v rámci projektu občanského sdružení Divadlo Konvikt budou všechny recitace a vystoupení divadel poezie natáčeny videokamerami. Dále pak na to, že festivalový zpravodaj má zcela novou tvář: je vedený studenty Olomoucké divadelní vědy, přičemž z týmu, který znáte z let minulých v něm zůstává Renata Vordová. Renata na WP bude působit i jako opatrovnice hloučku Plzeňských gymnazistů, spolupracovníků redakce, kteří si sem na závěr roku přijeli „zastážovat“, čili řádně prostudovat jak to vypadá ve světě, kde poezie fyzicky ožívá ve velmi intenzivním měřítku. Ve zpravodaji se vás pokusíme co nejkompaktněji informovat o festivalovém dění skrze

řádku pravidelných rubrik proklouznout za hranice povrchního zdání, a učinit z vás tak osoby erudované v tom, co se kolem nich děje. Můžete se těšit na rozhovory s interprety, ohlédnutí do minulosti anebo bližší seznámení s některými básníky, jejichž texty na WP zazní. Rozhodně stojíme o to, aby naše práce byla reflektována, proto budete-li mít cokoliv, kontaktuje nás, případně do zpravodaje sami přispívejte.

Vzhledem k tomu, že program je nabitý, již dnes můžete vidět první soutěžní představení – Kdyby bylo nebe - Studia Divadla Dagmar a pedagogické školy z Karlových Varů. Nezapomeňte, že po každém představení se hlasuje v rámci soutěže anketa diváka! Následný program má svou suchou i mokrou variantu, a ačkoliv počasí neovlivníme, představa lampiónového průvodu mě rozněžňuje už teď.

Pevně věřím, že se vám na letošním festivale bude líbit. Řádně si ho užijete, vyhledávejte setkání, která obohatí vaše životy, příjemně se bavte! Všem účastníkům, porotcům i organizátorům přeji, aby ze sebe vymáčkli to nejlepší a domů se vraceli s pocitem, že to stálo za to.

Jan Žůrek, šéfredaktor

HOLKA MUSÍ NA EKONOMICKOU ŠKOLU

Rozhovor s Alicí Gregušovou, ředitelkou kulturního klubu DUHA

Jak se těšíte na padesátý Wolkrův Prostějov?

Já ke každému ročníku Wolkrova Prostějova, a nemusí to být zrovna ten jubilejní, přistupuji celým svým srdcem, otevřeně a s nadšením. Wolkrův Prostějov mě „poznámenal“, a to na celý můj profesní život. Koncem šedesátých let jsem se dostala k Janě Zikmundové, kolem které se utvořila parta lidí, s níž jsme dělali pásma poezie. Připravovala nás na WP i Valašské Meziříčí. Byli jsme úžasná skupina mladých lidí. Pak už jsem si pořád přála pracovat v oblasti kultury, ačkoli můj tatínek zastával názor, že holka musí na ekonomickou školu, protože to je práce, která dívku uživí. Nakonec jsem do kultury přece jen vpadla, a začala jsem se věnovat organizační práci. WP je samozřejmě jiný než před desítkami let, ale stále mě oslovuje a věřím, že bude i nadále.

Kromě WP v průběhu roku připravujete i řadu dalších rozsáhlých akcí. V čem se liší příprava WP od těch ostatních?

V ostatních akcích je markantní rozdíl. Diskodrom je velkolepá taneční show - mezinárodní soutěž, která vyžaduje tříčtvrtěroční přípravu, protože se do Prostějova sjíždějí tanečníci letos například z dvanácti zemí světa. Je to taneční sport, kde musíme spolupracovat s mezinárodními školenými týmy rozhodčích apod. Ta obrovská spousta organizační práce je v porovnání s WP mnohem větší. WP je třetina na šlehačce. Práce na něm je mnohem klidnější, ale nemůžeme srovnávat taneční sport s interpretací poezie. Tanečníci jsou draví a precizní, zatímco umělci a recitátoři jsou spíše bohémové, kteří moc nedbají na organizační pokyny. Jsou ve svém přístupu méně precizní. Pořádáme také Hanácké folklorní slavnosti, letos také jubilejní, dvacáté páté. Tam se jedná o spolupráci s lidmi, kteří mají lásku k folkloru a vztah k etnografické oblasti, v níž žijí. I spolupráce s nimi je moc zajímavá. Příprava každé z těchto akcí je úplně jiná.

Jak na této „soutěžní“ přehlídce vnímáte zde panující „konkurenční“ prostředí?

Když jsem v sedmdesátých letech recitovala, tak jsme jako ta zmíněná parta Prostějovských recitátorů drželi pohromadě. Byli jsme věkově odlišní, takže v různých věkových kategoriích, navzájem jsme si

fandili a s napětím očekávali, jak se ostatní umístí. Pamatuji si, jak ve skupině se mnou recitovala třeba Táňa Medvedská. Byli tu úžasní recitátoři, jako Jindra Lenc, Pavel Chalupa, a ještě teď mi jde mráz po zádech, když si na jejich výkony vzpomenu. Já jsem tehdy nějakou nezdravou rivalitu nepociťovala. Vnímám sólové recitátory jako výrazné osobnosti, které se někdy až příliš koncentrují, ovšem nezdravou konkurenci tu necítím.

Kdo se vlastně na přípravě festivalu podílí?

Festival připravujeme společně s odborným pracovištěm MKČR, což je NIPOS ARTAMA Praha. Já a paní Hrušková jsme členky odborné rady pro umělecký přednes, která se schází čtyřikrát do roka, a na každé schůzce se od konce kalendářního roku námětově připravuje WP pro rok následující. Artama je autorem odborných publikací, které se každoročně v rámci WP vydávají, spoluvytváří program WP, třeba tím, že dává tipy na inspirativní představení, soustřeďuje výsledky krajských kol. A ta mravenčí práce, kdy se všechno dává dohromady vrcholí tady v Prostějově. Ta spolupráce je velmi úzká a oboustranná.

Kam byste si přála, aby se WP dále vyvíjel?

Přála bych si, aby zvolnil ve svém tempu. Možná je to dáno mým věkem, možná, že ti mladí si festival užívají jinak, ovšem já i spousta mých vrstevníků cítíme, že ten festival od začátku nabere obrovské tempo, valí se. A pak není čas na to popovídat si s lidmi, které člověk rok neviděl, mluvit o představeních, recitátorech. Kdyby se WP o den či dva rozšířil (pak by ovšem rostly i finanční náklady), určitě by byl prostor i na to pozvat více inspirativních představení pro divadla poezie i recitátory. Já nezapomenu na rok 1992, kdy se tou dobou ještě neopravené Kramářské uličce hrálo představení Divadla Děrevo. Chodívali jsme na tancovačky, bývalo třeba jeden den volno kdy jsme jeli na přehradu – prostě jsme měli víc prostoru se spřátelit apod. V této sféře to dost závisí na finančních možnostech, dotacích z Ministerstva kultury. Ovšem pokud to půjde, budu bojovat klidně o to, aby WP trval týden.

Jak vnímáte vývoj třeba na poli recitace?

Srovnávat recitaci před třiceti lety a teď, jak je poezie interpretovaná dnes je téměř nemožné. Skláním se před Radovanem Lukavským nebo třeba Vlastou Charvátovou, která seděla v porotě, když jsem recitovala já (měla jsem údajně pevný hlas, ale kolena se mi chvěla). Ta proměna je dána vývojem společnosti a dobou, která je hektická a dává větší možnosti. Mladí lidé jsou daleko uvolněnější, nemusí se bát, že v jejich textu bude někdo hledat jiný podtext. Tak tomu bylo v letech hluboké normalizace, kdy se na KSČ museli zodpovídat ti, kteří pracovali na dramaturgii festivalu. Projev je dnes velmi volný, svobodný... Musím vzpomenout Jonáše Konývku, který parodoval takový přednes „jak měl vypadat Prevrt před třiceti lety“. Dnes je úplně jiná doba a musí se to odrazit i v interpretaci poezie.

Máte čas vidět nějaká divadla poezie či recitátory?

Čas na to vidět je všechny si vždy ráda udělám. Slyším alespoň jeden text každého z recitátorů.

ZDRAVICE PANA STAROSTY

Wolkrův Prostějov pro mě vždycky byl, je a snad i bude poetickou předzvěstí krásného období.

Pro mě jako pro žáka byl předzvěstí konce školního roku a začátek prázdnin. Byl pro mě jako studenta předzvěstí letního putování a neuvěřitelných zážitků.

Je pro mě předzvěstí letních dovolenkových příběhů. Snad pro mě bude i předzvěstí tichých letních večerů, kdy budu vzpomínat na to, co pro mě Wolkrův Prostějov předznamenával dřív.

Ing. Jan Tesař, starosta města Prostějova

PŘEDSTAVENÍ DNEŠNÍHO DIVADLA POEZIE

Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy v Karlových Varech je součástí otevřeného společenství profesionálních divadelních umělců, která působí od roku 1993. Studio vzniklo na jaře 2001 z bývalých členů Dětského studia tvořivé dramatiky a ve spojení s pedagogickou školou pracuje od konce školního roku 2005/06. Je složené převážně ze studentů středních škol. Na jednom z inscenačních projektů letošní sezóny spolupracuje i s Katedrou výchovné dramatiky pražské DAMU. Dramaturgie Divadla Dagmar je zaměřena zejména na systematickou tvorbu pro děti a mládež. Za dobu svojí existence bylo divadlo se svými inscenacemi pozváno do Rakouska, Německé spolkové republiky a Kanady. Studio Divadla Dagmar se v minulých dvou sezónách zúčastnilo pěti národních divadelních přehlídek v České republice.

K samotné inscenaci Kdyby bylo nebe

„Nebe“ vzniklo jako představení k uctění památky všech obětí holocaustu, vzniklo ve spolupráci tří škol. Střední pedagogické školy v Karlových Varech, kde působíme, Základní a základní umělecké školy Šmeralova K.Vary, a Katedry výchovné dramatiky DAMU Praha. Co do formy, jde o scénickou koláž na základě knihy Fanií Fénelonové Dívčí orchestr.

Hana Franková

ZPRÁVIČKA

UPOZORNĚNÍ I.

Časy večerních diskuzí Dosti bylo poezie se mohou měnit. A to jak dopředu, tak do zadu, o nějakou čtvrt až půl hodinu – dbejte na to, zvláště stane-li se, že začnou dřív. A začnou-li později, mějte trpělivost.

UPOZORNĚNÍ II.

Meetingpointem Wolkrova Prostějova by do určité míry mělo být foyer klubu DUHA. Otevírací doba bude v den zahájení od 13 do 17 hodin, ovšem bude-li přšet, pak bude bar v provozu až do půlnoci.

STŘEDA	16.00 – 24.00
ČTVRTEK	15.30 – 24.00

Rozhovor vedl Jan Žůrek

SEZNAM DIVADEL POEZIE

Studio divadla Dagmar a pedagogické školy,

Karlovy vary

KDYBY BYLO NEBE – na motivy F. Fenelonové, scénář:

Hana Franková

Recitační skupina „Tragaču, tragaču“ při ZUŠ

V.Ambrose, Prostějov

TRAGAČU, TRAGAČU – lidová poezie

Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Szrezině

v Hradci Králové, studio Emy Zámečnickové

... **A JINÉ ZÁDRHELE** – T.R.Field

ZUŠ Prosek, Praha

ABY SE NEPŘEMNOŽILY ČTYŘLÍSTKY – M.Huptych,

scénář: Zoja Oubramová

Voiceband.cz, Brno

JSI PROKLAT, MAJITELI – Ch. Morgenstern,

scénář: Zdeněk Šturma

Mimo patro, divadlo poezie při ZUŠ Liberec

LODNÍ DENÍK – V.Kremlička, scénář: Jaromír Typlt

Erybáby, Plzeň

OSMÁ SEDÍ U STOLU, POJÍDÁ MOU MRTVOLU

– vlastní texty souboru

VRZ ZUŠ Uherské Hradiště

FALEŠNÝ AUTOSTOP – M.Kundera, scénář: Radmila

Mrázová

...Po malinách, Hradec Králové

GÉNIOVÉ – W.Bauer/E.Turnovský, scénář: Josef Tejkl

Divadélko Múzika Sezimovo Ústí

KRÁL LÁVRA – K.H.Borovský, scénář: Miloš Smetana

Porota

Alena Zemančíková (předsedkyně poroty)

absolventka dramaturgie na DAMU v Praze, působila v Západočeském divadle v Chebu, v Českém rozhlasu v Plzni, nyní pracuje v Českém rozhlasu na stanici Vltava, v Praze. Píše rozhlasové a divadelní hry, eseje, fejetony a povídky, spolupracuje s Literárními novinami a Týdeníkem Rozhlas. S divadlem poezie začala v sedmdesátých letech 20. stol. jako režisérka a „sveřepá“ recitátorka divadla Dominik v Plzni. Doufá, že neskončí jako teoretička (viz Poznámky ke scénáři divadla poezie, vydal NIPOS-ARTAMA) a členka lektorského sboru na Wolkrově Prostějově, protože se víc cítí být autorkou literárních než teoretických textů.

Jozef Krasula (1961) vystudoval kulturologii na univerzitě v Bratislavě. Je absolventem tříletého kurzu réžie u Petra Scherhaufera. Divadelní režii se věnuje více než 25 roků v Městském divadle Zlín, Divadle Aréna Bratislava, Prešporském divadle, Divadle J.Palárika Trnava, Divadle 7 a půl Brno a v Mestskom divadle Bratislava, jehož je i zakladatelem a ředitelem. Mezi jeho nejúspěšnější inscenace patří ty, které vznikly s Divadelním združením Partizánske. Jako herec a režisér se zúčastnil desítek divadelních festivalů na Slovensku, v Japonsku, Finsku, Dánsku, Německu, Mexiku, Velké Británii, Turecku, Švýcarsku, Jugoslávii, Holandsku a na Světovém festivalu v Monaku. Pravidelně se jako lektor zúčastňuje

různých divadelních dílen a workshopů zaměřených na mladé divadlo. Je prezidentem Slovenského střediska Medzinárodnej asociácie amatérského divadla AITA/IATA a spoluvlastníkem známé Bratislavské Galérie Michalský dvor.

František Zborník – vystudoval Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích obor bohemistika - germanistika, později pak speciální externí studium na katedře výchovné dramatiky DAMU. Jeho aktivity jsou mj. spjaté s ochotnickým divadlem ve Vodňanech (Divadlo Šupina) a České Lípě, píše scénáře pro divadlo (adaptace Tři muži ve člunu a pes v Divadle ABC), pro rozhlas (Rilke: Píseň o lásce a smrti, Hrubín: Romance pro křídlovku, původní pohádka O lásce k velkému stromu, atd.). Je také autorem dvou knížek pro děti: O dívce Hanoko a nejkrásnějším draku a Naháči a načesání. V současnosti pracuje jako ředitel NIPOS ARTAMA Praha.

Mirek Kovářik – jedna ze zakladatelských osobností hnutí malých divadel 60. let. Jeho *Docela malé divadlo* (1962-1969) stačilo během sedmileté existence inscenovat kolem dvaceti titulů a vytvořilo i zvláštní interpretační styl. Kromě pořadů americké beatnické poezie byli první, kdo po létech uvedli nejen na divadelně-poetické jeviště básně Jiřího Ortena, Jana Zábrany, Jiřího Koláře, Ivana Blatného, Ivana Divíše a Ivana Slavíka. Byl vůbec první, kdo scénicky představil poezii Václava Hraběte a básnický manifest

Znamení moci Jana Zahradníčka. Po rozpuštění DMD působí jako konferenciér folkových pořadů a festivalu Porta (1968-1992), autor a interpret poetických montáží a klubových představení, v nichž se jeho charakteristický přednes básní „ve stavu zrodu“ stal novou kvalitou české interpretační kultury. Od roku 1990 působí i jako rozhlasový autor, moderátor a přednášec v pořadech *Dobré jitro*, *Zelené peří a Poetická nokturna* Českého rozhlasu, stanice Praha. Jeho repertoár zahrnuje široké spektrum autorů, od klasické poezie Máchovy po nejmladší básnickou generaci. Osobně se setkal s beatnickými básníky A. Ginsbergem a L. Ferlinghettim při jejich návštěvě Prahy. Pravidelně od roku 1980 reprízuje s kytarovým duem J.Pertl-V.Prejzek v klubech a komorních divadlech pořady z poezie J. Kainara, J. Ortena, V. Hraběte a J. Zahradníčka.

Miloš Maršálek – vystudoval střední vzdělávací školu v Kyjově poté, co se nedostal na JAMU a Knihovnickou nástavbu. V letech 1965-1977 působil v Brněnském Divadle poezie X a od roku 1977 v Hanáckém divadle (později Hadivadle), kde hraje dodnes. Ztvárnil desítky divadelních rolí v inscenacích S. Vály, J. Kovalčuka, A. Goldflama, J. A. Pitínského, J. Pokorného a hostoval i v jiných divadlech. Několikrát hrál i filmové a televizní role, v roli porotce se na Wolkrově Prostějově objevuje poměrně pravidelně.

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

PRVNÍ KATEGORIE

Kryštof Bartoš	Drásov
Marta Fialová	Třebíč
Zuzana Gregůrková	Prakšice
Agata Hladíková	Český Těšín
Dana Koudelová	Ledeč nad Sázavou
Veronika Kousalová	Semily
Jakub Krejča	Merklin
Lenka Krejčí	Slavkov pod Hostýnem
Veronika Krystová	Staré Město
Jana Křížová	Odolena Voda
Hana Kubátová	Ústí nad Orlicí
Tereza Kvapilová	Jáchymov
Lenka Marhanová	Chrudim
Marek Mikulášek	Louny
Karolína Růžová	Příbor
Veronika Řezníková	Hradec Králové
Petra Řežábková	Praha
Tereza Sadílková	Mladá Boleslav
Jakub Vitko	Bohušovice nad Ohří
Michael Zich	Janovice

Porota

Jiřina Lhotská (předsedkyně poroty) – absolvovala DAMU, obor dramaturgie. Poté působila jako učitelka na LDO ZUŠ průběžně v Mělníku, Neratovicích, Kralupech a ve Strakonících. V Kralupech byla také ředitelkou. Je lektorkou dramatické výchovy a uměleckého přednesu, recitátorkou a herečkou amatérského divadelního souboru Máj v Praze a Nového divadla v Mělníku. Režiruje dětské a mládežnické divadelní soubory.

Apolena Veldová (1964) – narodila se v Praze, kde také absolvovala v roce 1985 Státní konzervatoř. Po studiu dostala angažmá v Národním moravskoslezském divadle (v té době Státní divadlo Ostrava). Momentálně působí ve Švandově divadle v Praze. Hraje např. v inscenacích Strýček Váňa, Mandragora, Škola pro ženy a Žebrácká opera. V roce 1995 byla nominována na Cenu Thalie za herecký výkon ve hře Věc Makropulos. Působí na Pražské konzervatoři jako učitelka herectví.

Mgr. Jana Davidová-Kracíková – pracuje jako redaktorka v Českém rozhlasu v Pardubicích např. na pořadech Zažil jsem to a Místo, kde je mi dobře. Předtím externě vedla semináře české literatury 20. století na Univerzitě J. E. Purkyně v Ústí nad Labem. Také působila v nakladatelství SAK Horizont v Praze a pro jiné nakladatelství editovala knihu Mravní názory T. G. Masaryka. Pro ČT a ČRo vytvořila několik námětů a scénářů. Publikovala v odborných časopisech se zaměřením na literaturu, výtvarné umění a architekturu.

Mgr. Stanislav Rubáš Ph.D. – Vystudoval angličtinu a ruštinu v oboru překladatelství a tlumočnictví na FF UK v Praze. Zabývá se překládáním literatury teoreticky i prakticky. Je autorem monografie o překladech Shakespearových Sonetů. V roce 2004, měla v Jihočeském divadle v Českých Budějovicích premiéru Shakespearova hra Veta za vetu v jeho překladu, pod názvem Něco za něco. V současné

době vede Ústav translatologie FF UK, kde rovněž učí překladatelsky a literárně zaměřené předměty (mimo jiné seminář překladu děl Marka Twaina). Pro brněnské nakladatelství Host připravuje monografii o (nejen českých) překladech Evžena Oněgina.

Ing. Radek Bláha (1970) – Vystudoval Provozně ekonomickou fakultu při České zemědělské univerzitě. Pracuje jako finanční analytik a poezií se zabývá ve svém volném čase. Externě působí v Českém rozhlasu Praha v pořadu Zelené peří v režii Yvony Žertové. Má vlastní uměleckou agenturu a je manažerem Miroslava Kováříka, se kterým spolupracuje na již zmíněném pořadu v ČRo a další.

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

DRUHÉ KATEGORIE

Martin Barchánek	Břestek
Petra Bartošová	Hradec Králové
Michaela Daňková	Babice
Lucie Gabrovská	Praha
Veronika Hájková	Jaroměř
Jan Hykel	Ostrava-Prívov
Josef Jelínek	Liberec
Tomáš Jereš	Plzeň
Anne Josephová	Plzeň
Matěj Klusáček	Třebíč
Alžběta Kofránková	Praha
Lucie Končoková	České Budějovice
Vít Levinský	Pardubice
Anna Losová	Liberec
Lucie Páchová	Mladá Boleslav
Martin Režný	Měrovice nad Hanou
Hedvika Řezáčová	Děčín
David Schůrek	Křivsoudov
Václav Šanda	Krupka
Kristýna Štroblová	Sobotka
Marie Švestková	Nové Město na Moravě
Michaela Vostřelová	Sebranice
Zuzana Zapletalová	Náměšť na Hané
Joanna Žaganová	Horní Suchá

Porota

Hana Kofránková (předsedkyně poroty, nar. 1949) – Jako recitátorka a režisérka se podílela na stovkách literárních a dramatických pořadů. Začínala u rozhlasové režie poezie, zinscenovala například báseň Jarmily Otradovicové. Angažovala se jako interpretka deníků Lauermannové Mikschové v režii Aleše Vrzáka a ve spolupráci s Danielou Fischerovou zrežirovaly rozhlasovou hru Zapřený Albert. Hrála ve filmu Vladimíra Poštulky Všechno nebo nic (1984) a v životopisném filmu Štěpána Skalského Člověk proti zkáze (1989). V loňském roce získala za inscenaci Ibsenovy Heddy Gablerové cenu Prix Bohemia. Na DAMU vyučuje v Kabinetu hlasové a mluvní výchovy, spolupracuje s Českým rozhlasem.

Barbora Chybová (1985) – Třetím rokem studuje Filozofickou fakultu UK, obory literární věda a komparatistika. Několikrát se zúčastnila Moravského festivalu poezie ve Valašském Meziříčí a Wolkrova Prostějova, ke se roce v 2005 se stala laureátkou ve III. kategorii.

Mgr. Aleš Vrzák (1970 – stále mlád) – Vystudoval český jazyk a literaturu na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích. Pro Český rozhlas nastudoval Racka, první tři díly mytologického seriálu Achátové (Zrození bohů, Tantalova muka, Námluvy Pelopovi), Děs prázdna, O čarodějnici a jejich třech dcerách, Můj otec se dává k hasičům, hru Davida Drábka Vykřičené domy a jiné. V Českém rozhlasu uvádí pořad Světla ramp a režiruje vysílání Četba na pokračování (například Stopa za obzor s Miroslavem Táborským).

Mgr. Jan Anderle (1968) – Absolvoval český jazyk a literaturu na Pedagogické fakultě v Plzni. Po dokončení studia nastoupil na Gymnázium Františka Křižíka v Plzni, kde působí do současnosti. Jako produkční spolupracoval na Akvabelách, uvedených v Komorním divadle v Plzni, jako moderátora ho můžeme slyšet v Českém rozhlasu Plzeň. Pravidelně se účastní Finále, Jiráskova Hronova a Wolkrova Prostějova, kde byl i laureátem.

Mgr. David Kroča (1973) – Vystudoval český jazyk a literaturu v kombinaci s občanskou výchovou a dramatickou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Spolupracoval s Akademickým nakladatelstvím CERM a Ústavem pro českou literaturu Akademie věd ČR. Podílí se na projektu Další vzdělávání učitelů.

SEZNAM ÚČASTNÍKŮ

TŘETÍ KATEGORIE

Martina Erbošová	Hradec Králové
Lukáš Horáček	Brno
Vojtěch Johaník	Uherské Hradiště
Pavla Marie Kadeřábková	Kutná Hora
Lenka Korbelová	Dačice
Jitka Kubinová	Hradec Králové
Tereza Lexová	Opava
Michal Musil	Prostějov
Ludmila Müllerová	Praha
Olga Rehnová	Chrudim
Pavel Skála	Liberec
Zdenka Sokolíčková	Nové Město na Moravě
Anna Šafránková	Teplice
Radim Šíp	Brno
Bohumil Tejnický	Karviná
Jana Trojanová	Rabštejnská Lhota

Porota

PhDr. Vítězslava Šrámková (předsedkyně poroty, nar. 1943) – Absolvovala literatura na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Pracuje pro útvar NIPOS – ARTAMA Praha, který zabezpečuje neprofesionální umělecké aktivity a vede jeho projekt Dějiny českého amatérského divadla, kde se podílela na Místopisu českého amatérského divadla, na který navazuje Databáze českého amatérského divadla. Pravidelně se účastní Jiráskova Hronova a Wolkrova Prostějova, jež ARTAMA podporuje. Publikuje v Amatérské scéně, Divadelní revue a Týdeníku Rozhlas.

MgA. Martina Longinová (1972) – Herečka, recitátorka, pedagožka ZUŠ, lektorka hlasové výchovy ve studiu elévů v Českém rozhlasu v Praze a porotkyně

různých přehlídek. Na DAMU absolvovala obor činoherní herectví. Od dětství až po současnost se intenzivně věnuje uměleckému přednesu. Získala řadu ocenění: laureátka přehlídek ZUŠ, laureátka WP, laureátka Moravského festivalu poezie ve Valašském Meziříčí, laureátka Poděbradských dnů poezie, nositelka Ceny Karla Högra a dalších.

Mgr. Soňa Pariláková, Ph.D. – Na Prešovské univerzitě absolvovala obor slovenský jazyk – estetika. V současné době působí jako odborný asistent se zaměřením na literární vědu. Mnoho let se věnuje uměleckému přednesu a na několika festivalech působí jako porotkyně a lektorka. Na 42. ročníku Moravského festivalu poezie získala druhé místo a cenu 17. listopadu za pásmo básní Miroslava Válka. Oceněna byla i ministerstvem školství a získala cenu na celoslovenském festivalu Hviezdoslavův Kubín za umělecký přednes.

Ing. Libor Vacek (1960) – Po vystudování Vysoké ekonomické školy v Mladé Boleslavi, nastoupil jako

redaktor ekonomické publicistiky do rozhlasu. Později se věnoval vrcholovému managementu a krátce působil v České televizi. V současnosti jako specialista poznává zevnitř instituce státní správy, včetně tří ministerstev, jedné komory parlamentu a České školní inspekce. Wolkrova Prostějova se pravidelně účastní od roku 1976, z počátku jako soutěžící a od poloviny 80. let zasedá v porotě.

básně pro tento den

Sedí ježek v kleci
A neví jak ven

Jindřich Píša

Řekla koza kozlu:
Vyprávěj mi o zlu.

Ondřej Zuntých

VIDEOTÝM NA WOLKROVĚ PROSTĚJOVĚ

Wolkrův Prostějov je druhově vyhraněná přehlídka, jejíž příspěvek českému divadlu či kultuře by rozhodně měl být reflektován. O tom, jak recitace vypadala před třiceti, čtyřiceti lety nám můžou poreferovat jak tištěné recenze, tak vzpomínky pamětníků. Podobně jako se musely proměňovat trendy v recitaci, rozhodně se napříč lety různila i tvář divadla poezie.

Jakákoliv proměna na tomto poli je záležitostí vlivů sociálních i kulturních. Zrcadlo světa staví i to, které texty si recitátoři či soubory volili, a především pak jakým způsobem je uchopili. I když je rozhlas silné médium, které poezii svůj prostor dlouhodobě poskytuje, nic nenahradí bezprostřední setkání s interpretem. Stejně tak nám výkon, který existuje v určitém čase a prostoru, nenahradí ani sebesuggestivnější popis na papíře.

V minulých letech se studenti Olomoucké katedry divadelních filmových a mediálních studií z iniciativy dr. Roubala pustili do nejednoho pokusu zaznamenat divadelní dílo audiovizuálně. V poslední době převážně na plzeňském mezinárodním festivalu Divadlo, nebo formou denního zpravodajství na přehlídce Ostravar. Dnes je na řadě přehlídka amatérská – Wolkrův Prostějov. Jednak proto, že recitace a divadla poezie jsou fenomén natolik vyhraněný, že se další analýze rozhodně nevyhne, jednak proto, že se jedná o jubilejní 50. ročník, a je smutné, že se dosud nemůže ohánět svou historií v co nejživější podobě.

Videotým na Wolkrově Prostějově je aktivitou občanského sdružení Divadla Konvikt, složeného především ze studentů katedry DFMS, z nichž mnozí již zkušenosti mají z výše zmíněných projektů. Ti, za podpory Prostějovské radnice, která jim poskytla finanční podporu, budou na letošním Wolkrově Prostějově natáčet všechny recitace i představení divadel poezie.

Pevně věřím, že se jich nebudete bát, položí-li vám anketní otázku na kameru, a že jim jejich práci usnadníte i v sálech, kde produkce letošního festivalu budou probíhat. Na oplátku, budete-li prahnout po pořízených videozáznamech, můžete je kontaktovat: divadlokonvikt@seznam.cz.

OPÍJEJTE SE!

Je třeba být stále opilý. V tom je vše: toť jediná otázka. Abyste necítili strašlivé břímě Času, jež drtí vaše ramena a ohýbá vás k zemi, je třeba se opíjet bez oddechu.

Ale čím? Vínem, poezií nebo ctností, čím chcete. Ale opíjejte se!

A jestliže někdy na stupních paláce, na zelené trávě příkopu, v zasmušilé samotě své jizby se probudíte, a opojení již ubylo či zmizelo, ptejte se větru, vlny v moři, hvězdy, ptáka, hodin, všeho, co zpívá, všeho, co mluví, ptejte se, kolik je hodin: a vítr, vlna v moři, hvězda, pták, hodiny vám odpoví: „Je hodina opojení. Nechcete-li být trýzněnými otroky času, opíjejte se; opíjejte se bez ustání! Vínem, poezií nebo ctností, čím chcete.“

Charles Baudelaire

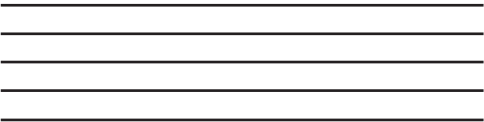
Malé básně v próze, přeložil Hanuš Jelínek

POUTNÍK, JENŽ MILOVAL SVĚT

Jiří Wolker 1900 – 1924

Jiří Wolker se narodil 20. března 1900 jako syn bankovního úředníka v prostějovské měšťanské rodině. K literatuře a umění získával vztah již od mládí. Jeho matka Zdena Wolkerová se intenzivně angažovala v prostějovském kulturním životě a u syna brzy objevila literární, výtvarné a hudební nadání (hrál na housle, klavír a sám komponoval). Na gymnáziu vydával časopis Naše kvarta, později pod pseudonymem Jiří Ker přispíval do Sborníku českého studentstva na Moravě a ve Slezsku. Na konci války spolu se svým učitelem dr. V. Měrkou překládal slovinšské básníky, překlady byly vydané až v roce 1925 pod názvem Bratrská poezie. Již v této době tvořil lyriku a epiku veršem i prózou („Lyrika je stav a epika je čin“). Z tvorby je cítit zřetelný vliv českých básníků zejména Sovy, Machara, Nerudy, Hlaváčka a symbolistických tvůrců, kteří ho inspirovali u sdělování dojmů prvních lásek a tužeb. V Lyrické básni Na horách (1919) se zpovídá ze svých rozporuplných prožitků lásky. Až magicky zasněná atmosféra noci, nápovědy i kontrasty nám napovídají o vlivu obdivovaného Šaldy. Wolker se raduje ze života, jehož cenu docenil během války, a prostých lidských radostí. Záhy však poznával nový proud francouzských básníků. Paul Duhamel, George Vildrac a Jule Romains přivedli Wolkeru k literárnímu směru unanimismu. Ten útočí na pokřivenost světa či morální úpadek lidstva. Jeho představitelé zaujímali čtenáře především nevšední originalitou textů. Jejich znatelný odkaz můžeme najít ve sbírce Host do domu (1921), ten doplňuje tradice na českou veršovanou epiku (Neruda, Bezruč, Dyk, Erben).

Po absolutoriu na prostějovském gymnáziu, ve studiu pokračoval v Praze. Od roku 1919 začal studovat práva a rok se věnoval i filosofii, kde navštěvoval přednášky svého oblíbence F. X. Šaldy a Zdeňka Nejedlého. Aktivně se účastnil kulturního života, mezi jeho přátele patřil Z. Kalista, K. Bieble nebo Antonín Matěj Piša. V Praze se seznámil s tehdejší socialistickou stranou, kde zejména přilnul k S. K. Neumannovi. Pocit samoty, cizoty a stesku po domově, především mamince, básníka ovšem sužovaly čím dál častěji. Do své prvotiny Host do domu vložil vlastní úzkost, bídu i marnost, které tak nečekaně překvapily básníka po odjezdu z domoviny. Sbíрка ale i přesto oplývá vitalitou a místy až naivní touhou po spravedlnosti. V knize rozdělené do tří částí (Chlapec, Ukřižované srdce, Host do domu a samostatný básnický útvar Svatý kopeček) najdeme popis přírody i velkoměsta, kde žijí laskaví lidé

JA A WOLKRŮV PROSTĚJOV

Vzpomíná Jozef Krasula

Na Wokrovom Prostejove som nikdy nebol, dokonca ani len v Prostejove som nikde nebol! Ale mnohí vynikajúci recitátori mi o ňom rozprávali. A boli to samé krásne veci. Tak sa tam teším. Aj na divadlá poézie. Pretože každé dobré divadlo by malo mať v sebe poéziu a každá dobrá poézia by mala mať v sebe trochu divadla, očakávam silné zážitky.

s kouzelnými užitečnými věcmi, které vytváří idylickou útulnost. Nevnímá zákonitosti světa, nýbrž s dětskou naivitou prožívá příběh chlapce, jehož doprovází Bůh se všemi svými zázraky a dary. Básník ani nepochybuje o dobrotě člověka a vlastní víře. Avšak Wolkra nepohltí úplná bezvýhradná zbožnost a pokora. Zobrazovaným věcem přisuzuje i milostné lidské touhy. Sociální lyriku v Ukřižovaném srdci a ve Svatém kopečku už lze ovšem vysledovat autorovo budoucí směřování k proletářské poezii.

Wolkrova druhá a zároveň poslední sbírka Těžká hodina (1922) ho zařadila do čela představitelů takzvané proletářské poezie. Ve sbírce se hlásí k zodpovědnosti ke světu a v básníkově spatřuje proroka, který vyzdvihuje proletářskou revoluci. Prostřednictvím svých proletářských hrdinů si strhává masku dítěte a objevuje zbídačenou tvář světa.

Jiří Wolker působil v Literární skupině, ale díky svému sociálnímu reformismu přešel do skupiny komunistických umělců Devětsil a začal přispívat do brněnského časopisu Host. Wolker od mládí trpěl vážnými zdravotními problémy, které ovlivnily velkou část jeho tvorby (Nemocnice, Hrob, Nejvyšší obět). Roku 1923 mu byla diagnostikována tuberkulóza a v červnu téhož roku odjel do sanatoria v Tatranské Poliance, odkud ho tři dny před smrtí (3. 1. 1924) převezli do Prostějova. Jeho poslední verše byly zároveň jeho **epitafem**: „Zde leží Jiří Wolker básník, jenž miloval svět a pro spravedlnost jeho šel se bit. Dřív, než mohl srdce k boji vydat, zemřel mlád dvacet čtyři let.“

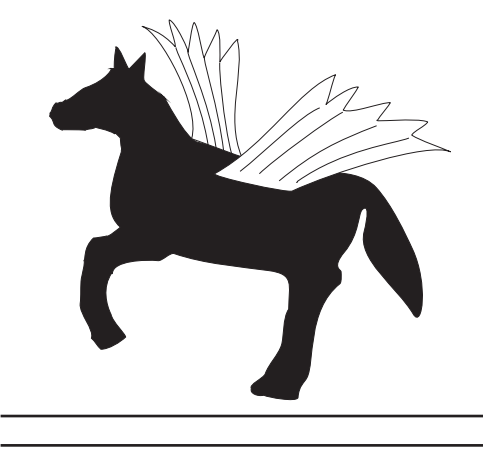
Klára Klenková

ŽEBRÁCI

*Pánbůh jedenkrát přešel ke mně
Jak žebrák s mošnou a holí.
Spal asi na seně,
vonělo z něho jak červnových polí,
na prahu stanul a prosil.*

*Tenkrát měl jsem
mnoho zlých věcí, které dech už:
černé šaty, límec, knihy vázané v kůži,
a že jsem byl syt,
tak vážně jsem přemýšlel,
zda lépe je zemřít, či žít.*

*Nic jsem mu nedal, - neměl jsem rukou.
Jen jsem se styděl,
když jsem jeho oči viděl,
modré od západu k východu.*

*Pánbůh odešel.
Dveře zůstaly otevřené.*

*Ty jednou mě vytáhly bez límce knih,
na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,
mnoho smutků a urážek do uzlíčku
a stříbrnou vzpomínku na matičku.*

*Ted' chodím městem a Pánaboha hledám,
vím, že tu chodí s mošnou a holí,
vím, že se jednou s ním shledám,
ale už mě nezabolí,
protože nemám žádných zlých věcí.
Vezme mě s sebou. Stoupnem si na nároží
s čepicí v rukou, slunce nad hlavou.*

*„O lásku prosíme, lidé boží, -
- otevřete srdce!“*

BÁSNIKU, ODEJDI!

*Básníku, odejdi
Zahod' vše, - jen s rýčem se vrat'
a překryj ten lán od hřbitova k obzoru!
Zvěčera zasej tu lásku a pokoru,
aby se urodilo ráno zlaté a zářící,
jemuž scházeli básníci,
protože všichni lidé
by dovedli plakat a zpívat.*

Jiří Wolker byl záhy po své smrti předmětem velkých literárních sporů, tzv. boj o Wolkeru, kterého se účastnil F. Halas, V. Závada, B. Fučík, K. Čapek, S. K. Neumann a další významní literáři tohoto období. Jeho monografii vytvořil např. F. Soldan, V. Nezval, K. Hausenblas, Š. Vlašín či P. Blažiček. S. V. Nikolskij vydal práci nazvanou Myšlenka a obraz ve Wolkrově poezii z let 1920-21. Významným zdrojem informací jsou publikace jeho matky Zdeny **Jiří Wolker ve vzpomínkách své matky** a Měli jsme dva psy. Zde je na místě připomenout Wolkrova učitele a přítele **Antonína Dokoupila**, který ovlivnil jeho tvorbu, stal se jeho pohřebním řečníkem a nakonec i pomáhal jeho matce s tvorbou těchto pamětí. Nevydané zůstaly její knihy Kruh dívek kolem Wolkra a Mánička, poslední láska Jiřího Wolkra. (Tu ostatně dle Horníčkových vzpomínek při pohřbu vyzývala, aby vstoupila do kláštera, zatímco pod stolem jí hladil koleno Konstantin Biebl...)

PORADNA JE VÁM K DISPOZICI

Vzhledem k tomu, že duše poezie milovných jsou křehké, nestálé a labilní, bude v našem zpravodaji vedena poradna. Povede ji Jan Plíhal, dobrá léčitelská duše. Nepovede-li se vám recitace, zradí-li vás váš chlapec nebo dívka, obraťte se na něj. Zaručujeme vám, že Jen vám poradí (wolkrac@seznam.cz).

MYŠLENKA A PRVNÍ ROKY WOLKROVA PROSTĚJOVA

Recitační přehlídky se na začátku padesátých let pořádaly na úrovni krajského kola a marně se hledalo místo, kde by se sólisté v uměleckém přednesu mohli utkat se svými kolegy z celé republiky. V roce 1955 bylo ústřední kolo přidružené ke Spartakiádě v Praze. Tento pokus nebyl úspěšný, protože umělecký přednes je záležitostí docela jiného zaměření. Dalším rokem bylo ústřední kolo součástí Jiráskova Hronova. Ale ani tato volba se neukázala nejšťastnější, protože zde již několik let probíhala soutěž mezi divadelními ochotníky a recitátoři se tam necítili dobře.

Mezitím Olomoucký kraj uspořádal školení recitátorů na Svatém Kopečku a Jarmila Liebscherová s dr. Cyrilem Zbořilem založili v Prostějově recitační kroužek při Závodním klubu z oděvního průmyslu, tehdy pojmenovaném podle Jiřího Wolkra. Do tohoto kroužku docházeli pracovníci v oděvním průmyslu, žáci SVVŠ, střední průmyslové školy oděvní, střední zdravotnické školy, střední průmyslové školy strojnické a hudební školy a také mladí lidé z řad ochotníků i mimo ně. Nastudovali večery moravských básníků, francouzské poezie a Federica Garcíi Lorcy.

V roce 1957, tedy rok po založení recitačního kroužku, se sešli Ludmila Pelikánová, Vladimír Halada a Rudolf Pogoda. Ludmila Pelikánová prohlásila, že ústřední kolo v uměleckém přednesu by se mělo konat v Prostějově, rodném městě Jiřího Wolkra.

Vyhlášení I. ročníku Wolkrova Prostějova bylo zveřejněno začátkem února 1957. Soutěž měla probíhat v rámci Měsíce knihy, ve dnech 30. a 31. března.

Pořadatelé akce se staly odbory školství a kultury Krajského národního výboru v Olomouci a Okresního a Místního národního výboru v Prostějově. Ústřední kolo mělo proběhnout v Domě osvěty v Prostějově. Přípravný výbor WP doporučil všem okresům, aby uspořádaly tzv. výběrová kola pro interprety a z těch pak byli vybíráni účastníci Wolkrova Prostějova.

Recitátoři byli rozděleni do dvou kategorií, do 18 let a nad 18 let. Každý soutěžící musel vystoupit s jednou povinnou ukázkou z díla Jiřího Wolkra a poezií dle vlastního výběru.

Pro I. kategorii byly povinné básně: „Štafeta“, „Sloky“ a „Horské růže“. Soutěžící z II. kategorií si mohli zvolit mezi básněmi „Oči“, „Pohřeb“ a „V neděli odpoledne“.

Porotu I. ročníku pro I. kategorii tvořili: zasloužilá umělkyně Ludmila Pelikánová, Vladimír Halada, asistent DAMU, Jiří Vilímek, režisér divadla v Olomouci, Olga Velková, pracovnice Ústředního domu lidové tvořivosti v Praze, a dr. Marie Koukalová z Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

V porotě II. kategorie zasedli: Daniela Musilová, asistentka DAMU, Libuše Matějová a Radúz Chmelík, členové činohry divadla v Olomouci, Vladimír Příkryl, ředitel KDO v Olomouci, a Rudolf Rolný, ředitel OLK v Prostějově.

Dne 30. března byl v devět hodin zahájen program I. ročníku návštěvou hrobu Jiřího Wolkra. Kromě vlastní soutěže se také konala beseda s dr. Adolfem Scherlem o počátcích a tradici recitátorského umění v českých zemích. Přínosem pro budoucí léta byla i krajská konference o uměleckém přednesu v osvětové, knihovnické a školské práci.

Na další ročník byly zahájeny přípravy v září 1957 s vizí udělat z Wolkrova Prostějova Českou národní soutěž a přehlídku uměleckého přednesu. Účast potvrdily všechny kraje a s Krajským osvětovým

střediskem armády v Olomouci a ministerstvem národní obrany byla dohodnuta účast vojáků v soutěži.

Druhého ročníku se zúčastnilo 147 recitátorů a již rok na to počet soutěžících stoupl na 259 sólistů a 28 souborů a termín konání se posunul na konec května, takže Wolkerův Prostějov přestal být spojován s Měsícem knihy.

Stačily čtyři roky na to, aby se vyvinula tradice, která trvá už padesát let.

Irena Chmelová

CO WOLKRŮV PROSTĚJOV?

Vzpomíná František Zborník

Jsem starý muž, pane redaktore, skoro nic si nepamatuji. A co mi utkví, to je marginální, nepodstatné. Kupříkladu si neodbytně vzpomínám, že Miloš Maršálek byl už v době, kdy HaDivadlo působilo v Prostějově a my díky němu mohli navštívit jeho průby, člověkem vstřícné povahy a pulentního, nijak ovšem zvláště kor, tělesného tvaru. Jeho budoucí žena Jana byla krásná bez dalších potřebných přívlastků. Taktéž si vzpomínám, že Hana Millerová, s níž jsem hrál na WP někdy v roce 1980 Píseň o lásce a smrti korneta Kryštofa Rilka (vodňanské Divadlo Šupina) měla už tenkrát jímavé oči a nemohl jsem ji nic odříct, stejně jako když mi loni před vánoci přišla prodat diáře vydané OS „Máme otevřeno?“. Zakoupil jsem šest kousků, čtyři věnoval svým milým dětem, aniž vím, že je používají. A měly by. Krásné věci se mají používat, trochu ošoupaná, ošahaná krása je cennější o ty lidské ruce, co na ní ulpěly. My jsme měly takhle ošoupanou duchnu v inscenaci lidové poezie Před duchnou za duchnou, kteroužto jsme ve stejném souboru hráli na WP asi o dva roky později než Rilka. Tehdy nám Moravané hodně a nesmiřitelně vyčítali, jaké že jsme nevhodné „lidové“ kostýmy zvolili k recitovaným básničkám. Tu nesmiřitelnost jsem pochopil až mnohem později, kdy už jsem jako pracovník NIPOS zhlédl sem tam nějaký ten tradičně lidový festival a vyslechl diskuse souborů a porot. To kdybych věděl tenkrát, pane redaktore, nikdy bychom se inscenovat lidovku neodvážili. A taky bychom nedostali tu cenu tenkrát. V porotě bylo asi málo Moravanů tradičně lidově myslících. Proti duchně nikdo nic neměl. Asi že byla modrobíle pruhovaná, nacpaná pravým perím a tím obsahem tak jaksi nadčasová. V Šupině jsme si vůbec hodně užili, i když my děláli víc činohry a jezdili hrát spíše do Hronova. To bylo ještě v době, kdy tam fungoval bazén v městském parku. Měli tam úděsně ledovou vodu. Ta naše kamarádka, co hrála mimo jiné Markétu Lazarovou, tam při jednom skoku ztratila brýle, což by nevedlo, protože Markétu hrála v kontaktních čočkách, jenže ona ty čočky bez brýlí nemohla najít. Hledali jsme s ní, ale ledová voda nás vyháněla zase na břeh. Kdyby na ně tenkrát někdo nešlápl, asi by se spektakl neuskutečnil. Hodně jsme hráli v zahraničí, což bylo komické, neboť komunisti nás vysílali na služební cesty hrát za Československo divadlo, ale pokud si dobře pamatuji (sic!), nikoho z nás tam nepustili soukromě. A to jsme v Šupině byli skoro samý učitel! V Anglii nás rafla „dramatická výchova“, té jsem se později hodně věnoval na pedagogických fakultách v Č. Budějovicích i na UK v Praze. Teď už jen placama. Teď už jsem profesionální kulturní pracovník, všemu už rozumím a není to lepší. Ještě něco důležitého jsem chtěl, ale už si nevzpomínám. Já vás varoval. S úctou František Zborník.

„TAK ŠPATNÉ PRAVDY A TAK KRÁSNÁ ŘEČ“

Rozhovor s Janem Roubalem

Jaké byly Vaše počátky na Wolkrově Prostějově?

Docela zvláštní: poprvé jsem byl na WP jako divák v roce 1975, v letech 1976-79 již jako účastník se „svým“ souborem Divadla na dlani (poprvé i coby jeden z eskymáků v Písniích vrbového proutku...). Takže: pohlavěskokový.

Můžete nám přiblížit atmosféru minulých ročníků oproti těm nedávným?

Protože jsem tedy chtěl nechtět ještě pamětník dob před rokem 1989, je to docela nápadné. Za oněch starorežimních dob šlo ve šťastných případech často nejen o poezii slova či divadla, ale tak trochu i o cosi navíc, o jisté spiklenectví nepolapitelných metafor a jinotajného srozumění jejich vyznavačů tváří v tvář oficiální tuposti kolkolem.

Jaké postavení má Wolkrův Prostějov oproti jiným přehlídkám podobného charakteru?

Kultivuje slovo, tříbí poetický a kreativní smysl, provokuje odvahu k divadlu poezie.

Cítíte změny v zájmu o WP?

Cítím: jde o jisté spontánní „spřiznění poezii“, které pravda není masové, ale o to více potřebné a skutečné.

Jako porotce jste se účastnil festivalu několik let, máte nějaké konkrétní požadavky na soubory, recitátory?

Aby byli co nejvíce sebou i pro jiné. Aby bylo vidět-slyšet-cítit že to, co sdělují, musí právě tak, jak činí.

Které soubory se blíží Vaší představě poetického divadla a proč?

Ty, které zvládají divadelní múzičnost.

V čem by mohl jít WP příkladem ostatním divadelním festivalům?

Inspirující syntézou vlastně až intimního a individuálního prožitku poezie a divadelního pokusnictví.

Jaký je váš vztah k poezii jako takové?

Jak říká o poezii Jan Skácel: „Tak špatné pravdy a tak krásná řeč.“ A tak: přebírávám i nabírávám, ale dnes již spíše tajnosnubný, oázový a někdy i azylový...

Rozhovor vedla Klára Klenková

PROGRAM NA ZÍTRA

7:30–8:15 | *promenoár MD* | **HLEDÁNÍ HLASU**

8:30–15:45 | *jeviště MD* | **1. KOLO PŘEHLEDKY RECITÁTORŮ SÓLISTŮ**

17:00 | **DUHA** | *Recitační skupina TRAGAČU TRAGAČU, ZUŠ V. Ambrose, Prostějov, TRAGAČU, TRAGAČU - lidová poezie*

18:00 | **DUHA** | *Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střežíně, studio Emy Zámečnickové, Hradec Králové, ... A JINÉ ZÁDRHELE - T.R.Field*

19:15 | *jeviště MD* | **ZUŠ PROSEK, Praha** | **ABY SE NEPŘEMNOŽILI ČTYŘLÍSTKY - M.Huptych** | *scénář: Zoja Oubramová*

20:00 | *jeviště MD* | **VOICEBAND.CZ** | *Brno* | **JSI PROKLAT, MAJITELI - Ch.Morgenstern** | *scénář: Zdeněk Šturma*

21:30 | **DUHA** | **DOŠTI BYLO POEZIE?**

VÍTEJTE V PROSTĚJOVĚ

Je to trochu paradox. Mě, která jsem (tedy hned po dámském souboru z Karlových Varů) přijela z největší dálky, oslovil náš šéfredaktor, který je (stejně jako zbytek redakce) z Olomouce, abych napsala něco o místě (-ech), kde se koná festival. Pravda, jsem tu už po několikáté (když už všichni letos vzpomínají – tak já jsem tu byla poprvé v roce 1983) – mění se místa, mění se vzhled města, atmosféra festivalu je ne stejná, ale velmi podobná. Pořád sem jezdí lidé, kteří se – jiným – mohou zdát tak trochu praštění. No uznejte – jedou přes celou republiku, zaplatí si cestu, pak ještě účastnický poplatek za to, aby mohli interpretovat poezii na jevišti, prožívat trému a ještě pak poslouchat porotce, jak jejich výkon kritizují. No jo, ale odjakživa se do Prostějova jezdilo právě za tímto spřízněním, za lidmi, kteří jsou na tom podobně. V čem? Možná ve způsobu života, ve způsobu přemýšlení...

Proč takový úvod k článku o MÍSTECH, kde se festival odehrává? Protože ta místa by mohla pro některé – jiné – lidi znít snad až jako sprostá slova. No považte:

DIVADLO-KULTURNÍ DŮM-PIVOVAR-BAR-NON STOP

Tak tedy: DIVADLO – a zároveň také NÁRODNÍ DŮM – dva prostory v jednom. Stojí na Vojákově náměstí. Během dne tu budou slyšet slova z úst recitátorů sólistů a budou se tu odehrávat některá představení.

Když se z Městského divadla vydáte kolem zahradní restaurace Národní dům a půjdete parkem, nebo silničkou při něm, než byste odrecitovali čtyři sloky básně, jste v DUZE. Ovšem pouze pokud se cestou nezastavíte v některé ze čtyř hospůdek, které jen na tomto krátkém úseku lákají k odbočení...

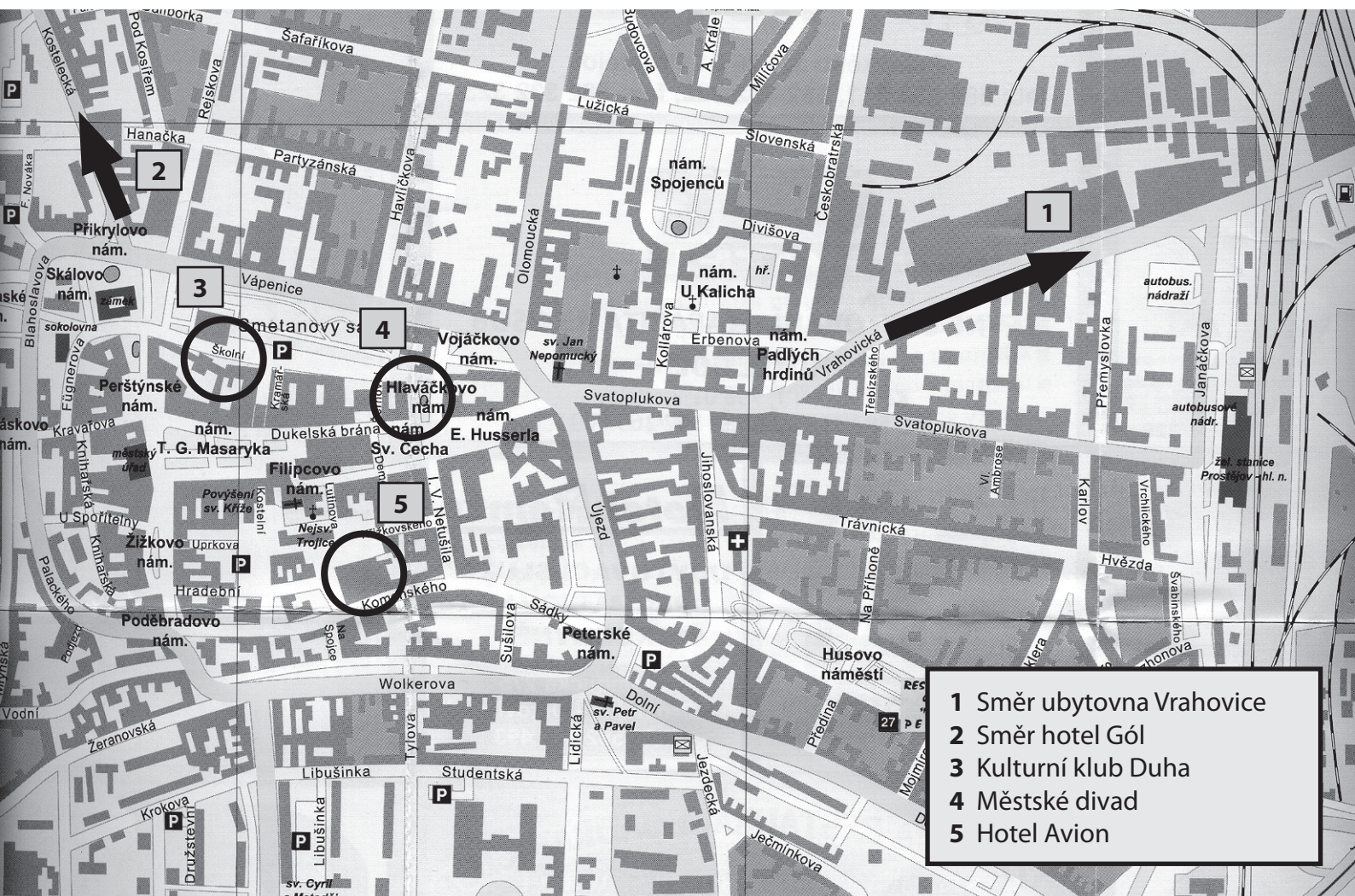
KULTURNÍ KLUB DUHA je po rekonstrukci. To znamená, že už se v sále neudusíme, protože do původní (asi zasedačky místní KSČ) byla nainstalována klimatizace. V Duze uvidíme většinu představení divadel poezie a budeme večer diskutovat s porotou. Sídli tu také celý štáb festivalu a redakce Zpravodaje.

No a co dál? Samozřejmě k festivalu patří posezení u piva, vína, kávy, filosofování o umění, o životě, seznamování se... a taky možná občas i něco sníst je třeba. Tady jsou pro začátek má skromná doporučení, která si jistě během týdne doplníte sami:

Snídaně – v horní části náměstí jídelna Desi, oběd – velmi levně lze pobědovat v Hradební pivnici, která je v Hradební ulici, ne tak levně, zato velmi dobře se najíte v Pivovaru Ječmínek, kde můžete ochutnat výborná místní piva. Večeře – dobrá jídla i pro vegetariány vaří v Baru U dvanácti opic v Partyzánské ulici, tam se dá i dále stále popíjet... a když vás už vyženou i z Opic, je tu ještě solidní Non stop Fiesta v ulici – Wolkerova (!!!)

Tož vítejte v Prostějově

Renata z Plzně

- 1 Směr ubytovna Vrahovice
- 2 Směr hotel Gól
- 3 Kulturní klub Duha
- 4 Městské divadlo
- 5 Hotel Avion

Šéfredaktor: Jan Žůrek, redakce: Irena Chmelová, Klára Klenková, Renata Vordová, grafika: Jiří Fogl; kontakt: wolkrac@seznam.cz

Wolkrův Prostějov pořádá kulturní klub DUHA, NIPOS ARTAMA Praha, pod záštitou hejtmána Olomouckého kraje Ivana Kosatíka a starosty města Prostějova Jana Tesaře, za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Města Prostějova a ve spolupráci s Městským divadlem v Prostějově.